

LBRIS

We know
books

Ionela Moldovanu

Pisicile și crucifixul

Oradea, 2022

Cuprins

Izolare	13
Cultul simplității.....	21
Depresia ca aliat.....	27
I-am spus vieții: lasă-mi timp!	45
Lume, lume, soro lume!	52
Privind altfel.....	57
Destinul si plenitudinea lui	63
Manuscrisul	112
Răscrucea sinuoasă.....	119
Misiune îndeplinită	129
Viața dublă.....	135
Limite	142
Întâlnirea cu Giovanni	145
Fetele știu ce vor în viață	153
Epilog	161

Izolare

În perioada următoare Lili simți mirosul morții. Câteva zeci de mii de oameni erau izolați la domiciliu și lumea își oprise respirația tocmai ca să nu se molipsească de virusul letal. Singurii care lucrau erau doctorii, spitalele și oamenii care își făceau datoria perenă. Era trist dar adevărat, cum lumea se transformase într-o mare carantina, un loc în care te fereai să te întâlnești cu oricine altcineva decât cu familia ta. Strada din fața apartamentului era pustie. Acum nu se mai mătura pe străzi, constructorii nu mai dădeau cu bormașini în asfalt, ceea ce se întâmplase de un an încoace. Primăria nu mai trimitea soli care să trezească lumea din letargie și să-i spună că ei sunt puterea politică, că fără ei nu puteai fi nimic, tu omul cu buletin cu bare. Picamerul nu –ți mai bătea în cap amintindu-ți cât de fragilă ești într-o lume în care nu mai încăpea surasul și dulcele sejur al dupamiezilor, ci doar râsetele muncitorilor din fața blocului, care păzeau astfel incinta ca nu cumva să sari calul cu vreo rugăciune, cu vreo spovedanie sau cu vreo candelă aprinsă în propria casă.

Lili era o femeie care nu se dădea ușor bătută, ea prevedea pașii care vor urma, înainte ca ei să se

LIBRIS | We know books

întâmples. Lili era clarvăzătoare. Acum când muncitorii nu mai urinau la weceul ecologic apărut peste noapte în fața blocului, ea știa că izolarea este o cale ascendentă, un dar, o mare treaptă pe care omenirea urcase fără voia ei. Lili făcuse yoga în tinerețe și de acolo i se trăgea toată înțelepciunea ancestrală. Probabil că intrase în straturile joviale ale unor sfinți asceți indieni și le preluase tehnicile de meditație, de respirație și de concentrare, asta aducându-i destule satisfacții și dându-i acel aer de relaxare pe care numai oamenii care meditează îl au. Fără un îndrumător real, fără un maeștru era greu ca ea să înainteze pe acest drum anevoios al ascensiunii spirituale. Rămase cu câteva sechele din acea perioadă pentru ca și yoga se cerea să fie o cale și nu un mijloc de ascensionare și de înălțare spirituală. În acele momente putea să își piardă și sufletul și voința și mințile. Parțial se întâmplase fiecare lucru din toate cele trei, dar o forță de o putere inimaginabilă o smulse din micul oraș și o transportă în altă țară.

Dacă era să schimbe ceva în trecutul ei nu ar fi schimbat nimic mai mult decât poate faptul că ar fi vizitat mai multe țări și faptul că la un moment dat fusese asemuită cu Maica Tereza. Gândul ăsta o făcea să mijească un zâmbet fin, spunându-și că totuși lumea nu era pregătită pentru o altă Maica Tereza și româncea pe de-asupra. O absolventa de Drept din familia unde lucrase cu bătrâna atunci

când Lili își purta părul cârlionțat, dat cu o tonă de spumă de păr, și ea era frumos mirositoare ca o mare de ape dulci, i-a propus să o canonizeze în biserica Catolică, pentru că dacă nu ea, atunci nimeni altcineva nu s-ar fi calificat. De ce oare? Lili o ducea în fiecare vineri pe "nona" care era bolnavă în cărucior, la biserica din cartier și acolo nona se împărtășea la Messa, cu Trupul Domnului, ceea ce o făcuse pe avocată să fie o mare admiratoare a lui Lili. Lili era femeia destinată să fie victima întâmplărilor care se succedeau zi de zi în viața ei, una mai miraculoasă ca cealaltă. Totul părea că este un mare carusel de surprize care își găsiseră sensul în viața ei, deși ea se visa undeva în Tailanda, în mijlocul unor evenimente excentrice, călare pe elefanți și îmbrăcată în rochii vapoaze, ce îi scoteau în evidență picioarele interminabile, subțiri ca de gazelă și ea desfătându-se ba într-o piscină uriașă, ba într-o mare plină ochi cu meduze și alge. Era clar că Lili nu era o femeie care să calculeze pașii în așa fel încât să fie o femeie care să smulgă norocul de la viață, ci norocul era cel care o alesese pe ea, pentru că și norocul își are favoriții lui.

Citise în revistele vremii ca Megan Markle a născut un copil, că se mutase în Canada și Lili discuta îndelung cu avocata italiancă despre silueta prințesei de Cambridge, Kate Middleton, care slăbise îngrozitor în ultima perioadă. Oricum Lili era o vizitatoare obișnuită la biserica din centrul

LIBRIS | We know books

orașului, acolo unde preotul roman organiza slujbele în biserica Catolică, închiriată de la mănăstirea de Carmelite. Pe holurile bisericii catolice camuflate în biserica ortodoxă, se aflau crucifixuri, o statuie a Madonei, iar urcând pe scări, ajungeai în niște chilii unde au locuit o parte din maicile catolice carmelite. Ca o reminescentă a celor care au stat acolo, a mai rămas o soră catolică care se dădea cu ruj roșu și cu machiaj strident și care locuia ascunsă în chiliile bisericii, ce arătau ca o cazarmă de armată, iar părintele R. nu putea să o dea afară din incintă, deși acum aici era parohie ortodoxă. Închipuți-vă ce vânătoare era între Preotul R. și sora catolică, care atunci când apărea preotul, ieșea printr-o ieșire secretă sau chiar pe geam, prin spatele bisericii. În orice caz o biserică catolică putea să aibă intrări secrete, labirinturi de intrări în care pătrundea doar o siluetă de om, moștenite din secolele trecute și care erau ieșiri secrete ale celor ce unelteau cu puterea statală sau papală. De exemplu, aici biblioteca era o sală arhaică, cu podele din lemn, ce miroseau a lac și care te lăsa uimit când intrai înăuntru, pentru faptul că nu se schimbaseră nimic în ultimele sute de ani și care se afla în spatele altarului. Acolo nu intrau decât bărbații și era folosită ca sală de ședințe pentru membrii de vază ai bisericii, deși odată a intrat și Lili neinvitată și și-a ales niște cărți. Pereții înalți erau îmbrăcați în lemn și alura acestei încăperi

era cu totul istorie, ducându-te cu gândul la anul 1800. Podelele de lemn, întunericul specific unei încăperi misterioase, destul de mare și mirosul de stătut de ani de rugăciuni, persista oriunde te întorceai.

Trebuia să fii un ucenic al bisericii ca să poți pătrunde în anumite locuri și cu toate astea, Lili nu făcea parte din categoria asta. Totuși soarta o favorizase printr-un concurs de împrejurări, să pătrundă în cele mai ascunse încăperi. Alături, alte maici carmelite, destul de bătrâne, trăiau într-o deplină ascultare, tăcere și rugăciune și ori de câte ori vroiai să discuți cu ele sau să le ceri un favor, te primeau după ce sunai din clopoțelul de la porțile înalte și ferecate ale mănăstirii. Lili se împrietenise cu maicile catolice care aveau în jur de 70- 90 de ani și le vizita regulat ca și când ar fi fost prietene de o viață.

Apoi Lili se implica în actele de binefacere din parohie, aducând haine de la prietena ei Lia, o italiancă care adoptase două fetițe din India și care îi era și confesoare și prietenă.

Peste câțiva ani, Lili plecă cu soțul ei undeva prin nordul Italiei, în orașul în care se afla fabrica de ciocolată Ferrero, Alba. Acolo aerul mirosea a ciocolată îmbâcsită, irespirabil, totul luase forma unei ciocolate invizibile și asta pentru că ciocolata era respirată de toți locuitorii din Alba. Lili se gândi că oamenii ăștia trebuiau să fie foarte fericiți pentru

LIBRIS | We know books

că trăiau în orașul ciocolatei, acolo unde se fabrică cea mai bună ciocolată din lume. Aristocrația acestui oraș era dată de fabrica de ciocolată "Ferrero". La biserica românească de acolo, părintele și cu a sa preoteasa, aveau cinci copii și îi găzduiseră pentru o perioadă în casa lor, pe Lili și pe soțul ei, Mihai.

Preoteasa era originară din Bucovina, dintr-un sat cu oameni aprigi, așa cum era și părintele. În parohie avea porecla "generalul" din motivul că avea veleități de armată, conducând cu mult nesaț toată suflarea parohiei, alături de bona familie, care făcuse studii de carabinieri într-o școală polițienească din Italia.

Amândouă erau nelipsite de la biserică și se rugau cu înverșunare în fiecare duminică, cântând cântările de la strana și adunând lumea la sfârșitul slujbei, pentru treburile și anunțurile parohiei, moment în care preoteasa se preschimba în generalul ce dă directive milităroase. Preoteasa Caterina, nu stătea o clipă locului: lucra la o sală uriașă de sport, unde făcea curățenie zilnic, iar părintele lucra la Ferrero. La fabrica Ferrero nu se putea intra decât cu pile puternice, pentru că acolo nu puteau fi angajați străini, ci doar italieni și aceia pe perioade sezoniere. În acel an, Lili a locuit în Alba și s-a întâmplat că a murit patronul fabricii Ferrero, un miliardar vestit în toată lumea. Autoritățile au declarat doliu local, închizându-se

toate instituțiile pentru o zi. Oricum moștenirea fabricii i-a lăsat-o lui Ferrero junior, în momentul în care octogenarul legendar, cea mai mare personalitate a orașului Alba din Piemonte, trecuse în lumea celor drepți.

Relațiile pe care le avea familia preotului C., atingeau și sângele nobil al familiei regale a Belgiei, cu care acum părintele avea o oarece legătura de rudenie. Într-o zi, preoteasa Caterina a primit un telefon la biserică, în care o doamnă care era foarte discretă, cu glas politicos și care s-a prezentat a fi prințesa Belgiei, a întrebat-o dacă poate să vină să își boteze copilul nou născut în parohia preotului C. din Alba. La care doamna preoteasa Caterina, care vă spuneam că era o femeie dintr-o bucată și care era deosebit de dură cu cei ce veneau la biserică, nefăcând abstracție de sângele nobil al prințesei cu vocea suavasi respectabilă, i-a spus că trebuie să vină la biserică să vorbească cu părintele, pentru că nu se face abstracție de nimeni în programul bisericii. Acest lucru a făcut-o pe prințesa belgiană să o îndrăgească pe preoteasa Caterina și în momentul în care s-au întâlnit fata în față, i-a declarat o vie admirație și prețuire deoarece nu era obișnuită ca cineva să o trateze de la egal la egal, având în vedere originile nobile. Astfel a avut loc botezul familiei regale din Belgia, la biserica părintelui C, sub stricta supraveghere a preotesei Caterina, care a lăsat o deosebită impresie familiei

regale. Peste un timp, când i s-a născut părintelui cel de-al treilea copil, prințesa belgiană i-a botezat copilul părintelui C., astfel ei devenind rude aliante cu familia regală a Belgiei. Povestea este fascinantă, căci părintele C. a considerat-o vrednică pe Lili și pe soțul ei Mihai, care era cântăreț bisericesc în parohia românească, să facă parte din comunitatea lor și deși cei doi erau un cuplu amuzant și voluntar, Lili cu soțul ei erau foarte discreți cu viața lor.

Cultul simplității

Fenomen ireproșabil pentru unii și mult hulit de lumea consumatoristă, simplitatea traiului a fost o amprentă a familiei și un cult nobil pentru cei care au vrut noi simboluri în căutarea artei și frumosului din lume. A fi simplu te face să fii cu 100 de metri sub nivelul mării, să fii un privitor și un maestru al acestei lumi, în care toți aleargă după cai verzi pe pereți, și totuși după unii, lumea are un sistem care nu va fi niciodată perfect. Aducându-mi aminte de ceea ce îmi spunea mama despre bunici, cum că în vremea lor vecele destinului nu se puteau abate de la cultul simplității, de fapt viața mi-a arătat ca simplitatea este un dar și cei care vor să se împace cu ea, trebuie să o facă cu bucurie și cu minimalism. Ce deosebire este între minimalismul japonez și simplitatea locală a romanului, nu aș putea să spun. Însă de fapt, romanul care s-a născut poet, vede în fiecare formă din casa sa și din drumul său, o poezie. Acolo unde există cai verzi, vede o mare oportunitate de îmbogățire, sau acolo unde există obiecte simple și ne semnificative, el le transformă în obiecte folositoare uzului casnic, transformându-le cu ingeniozitatea lui, în cu totul alt obiect bun de

folosit la casa omului. Cum ar fi câteva sticle de plastic, pe care le poți tăia și le poți transforma în ghivece pentru răsaduri de primăvară, care agățate cu sârme sau cu sfori colorate, pot fi foarte folositoare. Gândindu-mă la cât de practic este romanul, grădinile suspendate din bucătăria mea pot fi niște rafturi de lemn în stil suedez, pe care poți pune borcane cu mirodenii, sau clasicele tacâmuri din lemn, pe care le folosim la prepararea mâncărilor românești.

Simplitatea luată ca model de viață este de fapt o complexitate, un mijloc de a rupe în două piscă, o mare de simboluri, care nu se pot descrie în cuvinte, ci le poți găsi în cel mai bun caz în casele dărăpănate din țară. Simplitatea nu este decât o geometrie sacră, un lotus indian, în mijlocul căruia se afla de fapt acel Zeu Protector, la care se închină toți indienii, sau în orice caz cei mai credincioși dintre ei. Lotusul indian din mijlocul căruia apare zeul, este de fapt o formă sacră, puțin spus un labirint, este un cod pentru inițiați, la care nu au acces decât cei predestinați. De la predestinare până la realitate, este o distanță imensă, dar predestinarea este un motor și un mijloc prin care oamenii spirituali își conservă puterile. De asemenea atunci când un om se îmbolnăvește, știind că este predestinat să împlinească o misiune, acesta nu va pieri ca orice om obișnuit, ci va înfrunța boala cu mijloace inițiatice și cu multă trudă, dar neapărat cu